

Отъ първата падина се мърнаха мъждъещи пламъци: тамъ бѣше селото.

— Чакатъ ни! — се обади Габара. Виждашъ тамъ край село . . . На чардака сж!

IV.

— Искашъ ли гостъ, леля Таня? . . . — извика Боянъ Андреевъ. — Току що слѣзълъ отъ коня и Койка се приближи, хвана го подъ ржка и го поведе къмъ чардака.

А лелята застанала до тарпозана, чакаше да се изкачатъ при нея и се чудѣше, какъ да се извини, че не е приготвила вечеря като за гостъ.

По стълбата затропаха нетърпеливи стѣпки.

Боянъ Андреевъ цѣлуна ржка на лелята; тя го прегърна като рождено чедо и почна да му се извинява, че не е знаяла за идването му, да приготви по-добра вечеря.

— Я, стига толкозъ приказки, ами слагайте софрата, че госта е гладенъ! — се обади Петъръ Габара, щомъ пристигна.

— Не само съ единъ хлѣбъ се живѣй! — отвърна госта, избралъ притчата, съ умисълъ, да се понрави на стария Габаръ, знаейки неговата склонность къмъ евангелието. — Не съмъ гладенъ! . . . Толкозъ време не сме се виждали. . .

Настана мълчание. Погледитѣ говорѣха вмѣсто устата.

— Азъ нали ви казахъ, — се обади лелята, — че гостъ ще имаме. Герзаякътъ три пѣти пропѣ на прага съ обърната глава къмъ кжщи.

— Ахъ, лелке, пѣкъ ти съ твоя пѣтелъ! — я пресѣче Койка и се засмѣ.

— Да запомните, че други пѣтъ, щомъ пропѣй пѣтела на прага. . .